

Arrest

nr. 83 708 van 26 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. ENGELLEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 september 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 23 november 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 20 februari 2012.

1.3. Op 28 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 februari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een sjiitische moslim te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn van Bagdad (Centraal-Irak). Volgens uw verklaringen zouden uw problemen begonnen zijn in januari 2011. Meer bepaald op 15 januari 2011 's morgens vroeg, toen uw man al naar zijn werk vertrokken was, zouden verschillende gewapende mannen in burger bij u thuis langs geweest zijn op zoek naar uw man. Een aantal van hen zouden buiten blijven staan zijn, nog een paar zouden via de burens het dak opgegaan zijn en 5 mannen zouden uw huis binnengekomen zijn. Terwijl de vier anderen uw huis doorzochten, zou één van hen constant gevraagd hebben naar uw man. Na ongeveer een half uur zouden ze opnieuw vertrokken zijn. Ongeveer een uur later zou uw moeder uw man opbellen om hem te melden wat er zich had voorgedaan. Sindsdien zou uw man niet meer naar huis en niet meer naar zijn winkel terug durven en zou hij steeds bij vrienden ondergedoken zijn. Uzelf zou met uw kinderen en moeder in het huis blijven wonen, opdat de kinderen verder naar school zouden kunnen gaan.

Op 1 april 2011 zou een gelijkaardige situatie zich voordoen. Hoewel het andere mensen betrof, zouden opnieuw onbekende mannen uw huis komen doorzoeken zijn. Vier gewapende mannen in burger zouden uw huis zelfs binnen gekomen zijn en één van hen zou u een foto getoond hebben van een zekere A.(...) S.(...) met de boodschap dat ze naar hem en uw man op zoek zouden zijn. Hierna zou u eveneens uw man opbellen en vertellen wat ze u gevraagd hadden. Volgens uw man zouden ze naar hem op zoek zijn door A.(...) S.(...) en omdat hij nog voor Uday Hussein gewerkt zou hebben. U zou diezelfde dag nog samen met uw kinderen uw huis verlaten en onderdak vinden bij F.(...), een vriend van uw man. Eerst zou uw hele gezin, dus inclusief uw man, een maand in Zafaraniyah verblijven in een tweede verblijf van F.(...). In die periode, meer bepaald op 10 april 2011, zou uw man zijn winkel verkocht hebben om de reis naar België te bekostigen. Vervolgens zouden jullie twee maanden in Hay al-Nour bij F.(...) zelf en daarna terug in Zafaraniyah gewoond hebben tot aan jullie vertrek.

Op 3 september 2011 zouden u en uw gezinsleden Bagdad dan definitief verlaten hebben richting Turkije. In Istanbul zou u vervolgens door een probleem met de politie op het moment van vertrek gescheiden zijn van uw man en kinderen, waardoor u uiteindelijk alleen naar België door zou reizen waar u op 14 september 2011 toegekomen zou zijn. Diezelfde dag nog vroeg u hier asiel aan. Op 22 december 2011 zou u via uw zus vernemen dat uw kinderen intussen opnieuw opgevangen zouden worden door F.(...) en dat uw man vervolgens naar Syrië gevlucht zou zijn. U heeft verder echter geen idee waar hij in Syrië precies zou verblijven.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart (uitgereikt dd. 01/07/2007); uw origineel nationaliteitsbewijs (uitgereikt dd. 08/08/2011); uw originele huwelijksakte (uitgereikt dd. 17/04/2011); de kopieën van de identiteitskaarten van uw man en drie kinderen; de kopieën van de nationaliteitsbewijzen van uw man en drie kinderen; drie attesten van de Iraq Taekwondo Federation op naam van uw man; de kaart van de Iraq Taekwondo Federation op naam van uw man; een appreciatieattest fotografie op naam van uw man; een artikel uit de krant Al-Moraqib Al-Iraqi; negatieven van foto's; 2 cd-roms met beelden van tijdens taekwondo-manifestaties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanhaalt om een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en wel om de volgende redenen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u de oorzaak van uw man zijn problemen legt bij zijn professionele activiteiten ten tijde van Saddam Hussein, meer bepaald als fotograaf van diens zoon Uday Hussein (gehoorverslag CGVS 5 en 12). De vraag rijst dan ook waarom men na al die jaren uw man plots voor zijn professionele verleden zou viseren, nadat hij de 8 jaren die onmiddellijk op de Val volgden geen problemen om die reden gekend zou hebben (gehoorverslag CGVS 10). U verklaart immers dat uw man na de Val van Saddam's regime zijn winkel op exact hetzelfde adres zou behouden hebben en dat u met uw gezin - behalve een periode tijdens het sektarische geweld - steevast op hetzelfde adres zou blijven wonen zijn (gehoorverslag CGVS 6 en 3 en 15). Hoewel u in dit verband enige helderheid had kunnen verschaffen door informatie te verstrekken over degenen die uw man zouden viseren en in welk kader ze dit zouden doen, dient vastgesteld te worden dat u niet weet wie ze zijn. Hoewel die gewapende mannen nooit meegedeeld zouden hebben voor wie of in welk kader ze op zoek zouden zijn naar uw man, gaat u er weliswaar van uit dat het om mensen van de Staat gaat. U baseert zich hiervoor louter op uw persoonlijke bevindingen dat 'ze gewapend waren, dat ze zo verspreid opgesteld stonden, dat ze zomaar bij de burens binnenvielen om het dak op te geraken en omdat ze op hun gemak schenen te doen' (gehoorverslag CGVS 11). Er dient bijgevolg opgemerkt te worden dat uw verdachtmakingen op geen enkele objectieve informatie gestoeld zijn.

Eenzelfde vaagheid kenmerkt voorts ook uw verklaringen met betrekking tot de reden waarom men naar uw man op zoek zou zijn. Zo zouden de mannen die hem kwamen zoeken zelf u hierover niets

gezegd hebben. Ze zouden u enkel laten weten hebben zowel naar een zekere A.(...) S.(...) als naar uw man op zoek te zijn (gehoorverslag CGVS 9). Het is pas toen de naam van A.(...) S.(...) viel dat uw man zelf de link gelegd zou hebben met zijn professionele activiteiten ten tijde van Saddam Hussein (gehoorverslag CGVS 8). Omtrent de aard van deze professionele activiteiten kan trouwens nog opgemerkt worden dat u zich in dit verband tegensprekt door enerzijds meermaals te verklaren dat uw man als fotograaf voor Uday gewerkt zou hebben (gehoorverslag CGVS 5 en 12), terwijl u eerder verklaard had dat hij niet Uday's persoonlijke fotograaf was maar gewoon monumenten en dergelijke moest fotograferen (gehoorverslag CGVS 5). Wat er ook van zij, het vermoeden van uw man omtrent de reden waarom men hem persoonlijk zou viseren verschaft opnieuw geen enkele verduidelijking omtrent de vraag waarom hij nu pas plots problemen zou krijgen in verband hiermee. Hiermee geconfronteerd antwoordt u enkel dat u dit ook niet weet en dat uw man ook beschouwd wordt als Baathist (gehoorverslag CGVS 13), hetgeen om voornoemde redenen echter evenmin als een afdoend antwoord beschouwd kan worden.

U heeft bijgevolg niet aannemelijk kunnen maken dat uw man in Irak persoonlijk geviséerd zou zijn/worden in het kader van een daadwerkelijke vervolging. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten wordt immers ernstig op de helling gezet door de vaagheid van uw verklaringen en dit op verschillende vlakken. Het is evenwel een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden beschouwd.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat het eerder opmerkelijk is dat u, ondanks de vrees van uw man om het leven gebracht te zullen worden, toch nog 5 maanden zou wachten om Irak te verlaten. Hiernaar gevraagd zou u antwoorden gewacht te hebben totdat enerzijds de winkel verkocht was en anderzijds tot de kinderen hun schooljaar af hadden kunnen maken (gehoorverslag CGVS 14). Volgens uw eerdere verklaringen stopten uw kinderen echter al op 1 april met naar school te gaan en werd de winkel reeds op 10 april verkocht (gehoorverslag CGVS 10 en 6). Een dergelijke bevreemdende vaststelling ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. In hetzelfde kader kunnen ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaring waarom u en niet uw man in België is om zijn asielaanvraag persoonlijk te ondersteunen. Behalve het eerder bevreemdende verhaal met betrekking tot de scheiding van u en de rest van uw gezin in Istanbul (gehoorverslag CGVS 3-4 en 14), draagt ook de vaststelling dat u geen idee zou hebben waar en met welke middelen uw man op dit moment in Syrië onderduikt verder bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen hieromtrent (gehoorverslag CGVS 4).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Baghdad", d.d. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad

aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de bovenstaande appreciatie inzake uw asioldossier kunnen wijzigen. De identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en huwelijksakte, bevatten louter informatie over uw identiteit en herkomst, hetgeen door het CGVS niet ter discussie wordt gesteld. De documenten in verband met de activiteiten als fotograaf van uw man voor de Iraqi Taekwondo Federation staven louter zijn professionele activiteiten voor de Val van Saddam's regime, maar verschaffen geen verdere duiding waarom hij hierdoor op heden in het vizier van bepaalde mensen gekomen zou zijn. Hetzelfde geldt voor de negatieven van de foto's alsook voor het artikel dat u neergelegd heeft. Het artikel informeert ons over voornoemde A.(...) S.(...) en meer bepaald over de wijze waarop deze persoon zich geleidelijk aan heeft opgewerkt en zodoende verrijkt heeft door zich in de gunst te werken van Uday Hussein. Behalve de bevestiging dat A.(...) S.(...) aan het hoofd stond van de Iraakse Vereniging voor Fotografie en Uday Hussein voorzitter was van het Olympisch Comité, geeft het artikel voorts geen enkele informatie over hoe of waarom uw man tegenwoordig persoonlijk in dit kader geïntegreerd zou worden. Zo was uw man immers niet de enige fotograaf die indertijd lid was van deze Vereniging en was hij de fotograaf voor louter één sporttak die onder het Olympisch Comité ressorteerde. Volledigheidshalve kan hier trouwens nog aan toegevoegd worden dat het bovendien opmerkelijk is dat u tot tweemaal toe ontwijkend antwoordde op de vraag wat er precies in het door u neergelegde artikel stond. Zo zou u zelfs niet weten dat het artikel ons leert dat A.(...) S.(...) naar de Arabische Emiraten is gegaan (gehoorverslag CGVS 9). De vaststelling dat u niet beter geïnformeerd blijkt, ondanks het artikel dat uw man u met deze bedoeling gegeven zou hebben, roept dan ook ernstige vragen op omtrent de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees omwille van de band van uw echtgenoot met deze persoon.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), betoogt verzoekster dat zij wel degelijk voldoet aan de criteria om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Dat men haar echtgenoot nu plots viseert omwille van zijn professionele verleden terwijl hij in de acht jaren die onmiddellijk volgden op de val van het regime van Saddam Hussein geen dergelijke problemen heeft gekend, hangt volgens verzoekster samen met de publicatie op 4 juli 2011 van het krantenartikel getiteld "A.(...) S.(...), van een fotograaf van Uday tot secretaris van zijn fortuin en schatkist van zijn geheimen". Volgens verzoekster is het geen toeval dat de publicatie van dit artikel en de voorvallen van 15 januari 2011 en 1 april 2011 zich in dezelfde periode

hebben voorgedaan. Zij wijst erop dat zij meermaals heeft verklaard dat de mannen duidelijk op zoek waren naar A. S.. Aangezien A. S. de baas was van haar echtgenoot, acht verzoekster het niet onlogisch dat men uiteindelijk bij haar is terechtgekomen. Voorts meent zij dat haar ontwijkende antwoorden omtrent de inhoud van het door haar neergelegde krantenartikel en de overige in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden en tegenstrijdigheden louter te wijten zijn aan communicatieproblemen. Er is volgens verzoekster overigens geen tegenstrijdigheid in haar verklaringen waar zij enerzijds beweert dat haar man als fotograaf voor Uday had gewerkt en zij anderzijds aangaf dat haar man niet de persoonlijke fotograaf van Uday was. Tevens meent zij dat haar – gelet op de concrete omstandigheden – niet kwalijk kan worden genomen dat zij de mannen die haar echtgenoot viseren niet kan identificeren. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het opmerkelijk vindt dat verzoekster en haar gezin nog vijf maanden hebben gewacht om Irak te verlaten, benadrukt verzoekster dat zij in deze periode wel ondergedoken hebben geleefd. In tussentijd hebben ze de winkel verkocht, een smokkelaar gezocht en hun vlucht voorbereid.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, voert verzoekster aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar verplichting om haar beslissing te motiveren niet is nagekomen. De bestreden beslissing weigert de erkenning als vluchteling doordat er blijkbaar onlogische en vage verklaringen zijn afgelegd. Het Commissariaat-generaal bewijst echter niet de afwezigheid van elementen waaruit een gegronde vrees voor vervolging blijkt, aldus verzoekster.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de vraag rijst waarom men na al die jaren haar man plots zou viseren omwille van zijn professionele verleden als fotograaf van Uday Hussein, nadat hij de acht jaren die onmiddellijk volgden op de val van het regime van Saddam Hussein geen problemen om die reden zou hebben gekend terwijl hij nochtans zijn winkel op exact hetzelfde adres zou behouden hebben en verzoekster met haar gezin stevast op hetzelfde adres zou blijven wonen zijn, (ii) zij niet kan verduidelijken wie haar man viseren, noch waarom men naar hem op zoek zou zijn, (iii) het opmerkelijk is dat zij, ondanks de vrees van haar man om het leven gebracht te zullen worden, toch nog vijf maanden zou wachten om Irak te verlaten, (iv) tevens ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij haar verklaring waarom zij en niet haar man in België is om zijn asielrelaas persoonlijk te ondersteunen, alsook bij haar bewering dat zij geen idee heeft waar en met welke middelen haar man op dit moment in Syrië onderduikt, (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoekster bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (v) de door haar aangebrachte documenten niet van dien aard zijn dat zij de bovenstaande appreciatie inzake haar asioldossier kunnen wijzigen, zoals omstandig wordt toegelicht.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 februari 2012 (CG nr. 1121566), op motieven moet steunen

waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij/zij aantonen dat zijn/haar aanvraag gerechtvaardigd is. Hij/zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn/haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn/haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn/haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te suggereren, moet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en is het evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. In de mate verzoekster de problemen van haar echtgenoot duidelijk probeert te kaderen door te wijzen op de samenhang met een krantenartikel gepubliceerd op 4 juli 2011, wijst de Raad erop dat de beweerde invallen in haar huis door onbekenden reeds plaatsvonden op 15 januari 2011 en op 1 april 2011 en verzoekster niet duidelijk maakt wat er zich zou hebben voorgedaan waardoor de aandacht op A. S. en haar echtgenoot werd gevestigd. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekster er ook in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt te verduidelijken waarom haar echtgenoot pas na acht jaar problemen zou kennen omwille van zijn professionele verleden als fotograaf van Uday Hussein. Verzoekster baseert haar vrees louter op vermoedens en speculaties van haar echtgenoot en haar verklaringen in dit verband zijn dermate vaag en doorspekt met onwetendheden dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht.

Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat verzoeksters relaas en de door haar geschetste gang van zaken in zijn geheel genomen niet aannemelijk is. Zo is het onbegrijpelijk en ongeloofwaardig dat gewapende onbekenden, al dan niet mensen van de overheid, verzoeksters huis op 15 januari 2011 zouden doorzocht hebben op zoek naar haar man en daarbij met veel machtsvertoon niet mis te verstane maatregelen zouden hebben genomen zoals het posteren voor het huis en op het dak van de burens, terwijl zij haar echtgenoot eenvoudigweg konden onderscheppen op weg naar zijn werk of in zijn winkel die hij sinds de val verder openhield en zij hem op die manier konden beletten om onder te duiken. Meer nog, in de gegeven omstandigheden is het tevens ongeloofwaardig dat haar echtgenoot er in slaagde zijn winkel te verkopen. Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat indien het zijn belagers ernst was, zij ook de winkel in het oog zouden hebben gehouden en een verkoop zouden hebben verhinderd. Zo haar echtgenoot na de eerste inval van onbekende gewapende mannen op 15 januari 2011 er werkelijk van overtuigd was dat hij gevaar liep en niet meer naar huis terugkeerde en ondergedoken leefde bij vrienden, acht de Raad het overigens onbegrijpelijk dat verzoekster hem niet onmiddellijk vergezelde en haar en haar kinderen aan gevaar blootstelde door in het huis te blijven wonen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoekster opgediste relaas.

2.6. In zoverre verzoekster de motieven van de bestreden beslissing nog tracht te ontcrachten door te suggereren dat haar ontwijkende antwoorden omtrent de inhoud van het door haar neergelegde krantenartikel en de overige in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden en tegenstrijdigheden te wijten zijn aan communicatieproblemen, kan zij geenszins overtuigen. Uit het administratief dossier

blijkt vooreerst dat verzoekster voor de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begreep en dat zij er bovendien op werd gewezen dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) gemeld moesten worden (administratief dossier, stuk 5, p. 1). Noch verzoekster noch haar raadsman hebben evenwel enige opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf. Integendeel, verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat alle vragen duidelijk waren en dat zij de tolk goed had begrepen (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat er sprake kan zijn van een communicatieprobleem. Voorts toont verzoekster niet concreet aan dat de verklaringen die zij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag werden opgenomen. De Raad benadrukt te dezen dat het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de asielzoeker onjuist weer te geven (RvS 18 juni 2004, nr. 132.673; RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Het wordt niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit. Niettemin geniet het, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoekster mag bewijzen dat hetgeen in haar gehoorverslag werd neergeschreven niet of op een andere manier door haar werd gezegd. Zij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens, waar zij in gebreke blijft.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekster de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoekster niet om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt en de motivering dienaangaande van de bestreden beslissing niet betwist. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS